

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3727/2022
24.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Раичевић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа председник Привременог органа општине Липљан, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4061/21 од 03.03.2022. године, у седници већа одржаној 24.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиле, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4061/21 од 03.03.2022. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 284/19 од 14.04.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужилу 47.066,59 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 284/19 од 14.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезана тужена да тужилу на име накнаде штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде, за период од 01.01.2017. до 01.01.2019. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од означених датума до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезана тужена да тужилу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.01.2017. до 01.01.2019. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од означених датума до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 54.226,64 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4061/21 од 03.03.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је у одбијен тужбени захтев

тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати накнаду штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године, у појединачним месечним износима означеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе почев од протеча месец дана од месеца на који се исплата односи до коначне исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била, на основу решења тужене од 01.08.2017. године, у радном односу код тужене и распоређена на радно место ... у звању вишег референта са коефицијентом за обрачун и исплату плате од 8,85. Тако утврђена зарада тужиле, која је била мања од минималне зараде, увећана је за 50% због радног ангажовања на Косову и Метохији (тзв. косовски додатак) у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. На основу налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде између минималне зараде и основне зараде која је тужиле исплаћивана без увећања по Закључку Владе за спорни период у износу од 46.681,15 динара, као и висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног тужиле у утуженом периоду која износи 21.151,80 динара. Тужила је прецизирала своје тужбене захтеве према овој варијанти налаза и мишљења у погледу разлика зараде и увећања по основу закључка Владе.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиле правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужила неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужила на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиле у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиле је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужила је имала право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиле са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање

за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужиља има право на утужену разлику зараде.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке је донета применом члана 165. и члана 163. став 2. у вези са чланом 153. и чланом 154. став 1. ЗПП. Тужиљи припадају у ревизији одређени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 37/21), као и трошкови на име судских такси за ревизију у износу од 9.226,64 динара и за одлуку по ревизији у износу од 13.839,95 динара, одмерени применом важеће Таксене тарифе.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић